

KAPITOLA 1

Nesnáším první pátky v měsíci. Ve vesnici jsou najednou davy lidí a to je teď v parném létě to poslední, co byste si přáli. Na mém místěčku ve stínu to ještě docela šlo, ale z toho zápachu těl, koupajících se při ranní práci v potu, by se snad i mléko srazilo. Vzduch byl prosycený zářem a vlhkostí, dokonce i louže od včerejší bouřky plné duhových proužků nafty a oleje byly rozehřáté.

Tržiště jako by se vyfouklo s tím, jak všechny stánky zavíraly. Prodejci byli roztěkaní, nedávali pozor, a tak jsem je mohla snadno okrádat, jak se mi zachtělo. Když jsem skončila, kapsy mi přetékalý všemožnými tretkami, a dokonce jsem si ukořistila i jablko na cestu. Na pár minut práce to nebylo špatné. Jak se dav sunul vpřed, nechala jsem se unášet proudem lidských těl. Hbitými pohyby rukou jsem šátrala sem a tam. Pár bankovek z kapsy jednoho pána, náramek ze zápěstí jakési paní, nic velkého. Všude bylo tak plno, že si nějakého kapsáře nikdo z vesničanů ani nevšiml.

Vysoké budovy na pilotách, podle kterých se vesnice jmenuje (Piloty, velmi originální), se tyčily všude okolo tři metry nad rozbahněnou

zemí. Na jaře bývá dolní nábřeží zaplavené, teď byl ale srpen, takže na vesnici dopadlo horko a nedostatek vody. Na první pátky v měsíci, kdy práce i škola končí dřív, se skoro všichni těší. Já ale ne. Ne. Radši bych seděla ve škole ve třídě plné dětí a poslouchala zbytečnosti.

Ne že bych měla ve škole zůstat ještě nějak dlouho. Co nevidět mi bude osmnáct a pak přijde odvod. Nejsem ničím vyučená, nemám žádnou práci, takže mě pošlou do války stejně jako všechny ostatní *flákače*. Žádný div, že nikde nejde sehnat práce, když se všichni muži, ženy i děti snaží vyhnout armádě.

Moji bratři šli do války, jakmile jim bylo osmnáct, všechny tři poslali bojovat s Jezerníky. Jenom Shade umí alespoň trochu psát, a když může, pošle mi dopis. Od Breeho a Tramyho, mých dalších bratrů, jsem už přes rok žádný vzkaz nedostala. Ale žádné zprávy znamenají dobré zprávy. Stává se, že rodiny o svých dětech nevědí vůbec nic celá léta, a pak se najednou jejich dcery a synové zničehonic objeví na prahu, odměněni služebním volnem, nebo dokonce šťastně propuštění z armády. Většinou ale jen přijde dopis na silném papíře opatřený královskou pečeti vyjadřující krátké poděkování za život vašeho dítěte. Možná dostanete i pár knoflíků z jeho obnošené, rozedrané uniformy.

Když odešel Bree, bylo mi třináct. Dal mi pusu na tvář a jeden pár náušnic, abych se o něj podělila s naší malou sestřičkou Gisou. Byly to skleněné kapičky. Měly narůžovělou barvu jako mlhavý západ slunce. Tě noci jsme si propíchny uši. Když odcházeli Tramy a Shade, drželi se tradice. Takže teď máme Gisa i já v jednom uchu tři drobné kamínky, aby nám připomínaly naše bratry, kteří někde bojují. Vlastně jsem tak docela nevěřila, že budou muset odejít, dokud se u nás nezjevil legionář v naleštěné zbroji, který je postupně všechny tři odvedl. A tenhle podzim si přijdou pro mě. Už jsem začala šetřit – a krást – abych mohla Gise taky koupit nějaké náušnice.

Nemysli na to. To vždycky říká mamka. O armádě, o mých bratrech, o všem. *Skvělá rada, mami.*

O kousek dál, u křižovatky ulic Mlýnské a Na Pěšině, dav ještě zhoustl, jak se k němu přidávali další vesničané. Mezi lidmi se motaly partičky dětí, malých zlodějíčků, kteří se teprve učili zacházet se svými nenechavými dlouhými prsty. Byli příliš malí, než aby v tom mohli být dobří, a tak strážci pokaždé rychle zakročili. Obvykle by je poslali na pranýř nebo do vězení. Jenže i strážci se chtějí účastnit prvních pátků. Spokojili se tedy s tím, že vůdcům partiček uštědřili pár tvrdých ran a pustili je. *Drobné milosti.*

Najednou jsem na zápěstí ucítila sotva patrný tlak a hned jsem se instinktivně otočila. Chytila jsem ruku, která byla natolik hloupá, že mě chtěla okrást, a pevně jsem ji přidržela, aby ten malý rošťák nemohl utéct. Jenže namísto nějakého pohublého dítěte jsem před sebou měla drze se šklebící obličej.

Kilorn Warren. Rybářský učeň, válečný sirotek a pravděpodobně můj jediný opravdový přítel. Jako děti jsme se právali, ale teď, když už jsme starší (a on o hlavu vyšší než já), snažím se potyčkávat vyhnout. Dokáže být k užtku, řekla bych. Například dosáhne i na vysoké police.

„Jsi pořád rychlejší,“ uchechtl se a vymanil se z mého sevření.

„Nebo ty pomalejší.“

Jenom zvedl oči v sloup a sebral mi z ruky jablko.

„Čekáme na Gisu?“ zeptal se a zakousl se do něj.

„Dneska má propustku. Pracuje.“

„Tak pojďme. Nerad bych přišel o představení.“

„No to by byla tragédie.“

„No tak, no tak, Mare,“ pohrozil mi vesele prstem. „Má to být přece legrace.“

„Má to být *varování*, ty pako.“

On už ale vyrazil dlouhými kroky vpřed, takže jsem musela téměř běžet, abych mu stačila. Chodí podivně houpavým krokem. Říká

tomu *námořnická chuť*, ačkoli na moři nikdy nebyl. Na druhou stranu, i dlouhé hodiny strávené na rybářské lodi jeho mistra – byť na řece – se asi musí projevit.

Stejně jako můj táta i Kilornův otec byl poslán do války, jenže zatímco ten můj se vrátil jen s chybějící nohou a plící, pana Warrena dopravili zpět v krabici od sirek. Kilornova matka potom utekla a nechala syna, aby se protloukal sám. Nosila jsem mu jídlo, aby z něj nezůstala jenom hromádka kostí. Od té doby uběhlo už deset let. Aspoň že nastoupil do učení a nebude muset do války.

Dorazili jsme k úpatí hory, kde byla ještě větší strkanice. Účast na prvních pátcích je povinná, pokud ovšem nejste „nepostradatelný pracovník“ jako třeba moje sestra. Jako by vyšíváním hedvábí mohla něco změnit. Jenže Stříbrní své hedvábí přece tolik milují. Dokonce i strážci, alespoň někteří, se nechají uplatit kousky látky, které vyšila má sestra. Ne že bych o tom něco věděla.

Když jsme stoupali nahoru po kamenném schodišti k vrcholu hory, stíny okolo nás se prohlubovaly. Kilorn bral schody po dvou, takže mi málem utekl, ale zastavil se a počkal. Ušklíbl se na mě a odhrnul si z čela pramen pískových vlasů, který mu spadl přes zelené oči.

„Občas zapomínám, že máš nohy jako děcko.“

„Lepší než mít dětský mozek,“ sykla jsem, a když jsem ho došla, vlepila jsem mu symbolickou facku. Šla jsem dál a slyšela, jak se mi za zády směje.

„Jsi nabručenější než obvykle.“

„Já tyhle slavnosti prostě nesnáším.“

„Já vím,“ zamumlal, tentokrát vážně.

Pak jsme dorazili do arény. Nad hlavami nám žhnulo slunce. Arény postavili před deseti lety a je to bezpečně největší stavba v Pilotách. Nemůže se sice vůbec rovnat koloseům ve velkých městech, ale ty ohromné ocelové klenby a stovky metrů betonu i tak stačí, aby se z nich vesnické holce zamotala hlava.

Všude kolem postávali strážci. Jejich černostříbrné uniformy vyčnívaly z davu. Byl přece první pátek a oni už se nemohli dočkat, co bude. Strážci mají pistole nebo pušky, ačkoli je nepotřebují. Podle zvyku totiž patří ke Stříbrným a Stříbrní se od nás Rudých nemají čeho bát. To ví každý. Nejsme jim rovni, ačkoli byste si toho na první pohled nevšimli. Jediné, co nás od nich odlišuje, alespoň navenek, je to, že Stříbrní stojí rovně. My máme záda ohnutá prací, planými nadějemi a nevyhnutelným zklamáním ze svého životního údělu.

V nezastřešené aréně panovalo stejné vedro jako venku. Kilorn, pozorný jako vždy, mě zavedl do stínu. Nejsou tu sedačky, jen dlouhé betonové lavice. Zato těch pár Stříbrných šlechticů nahoře si užívá pohodlí svých luxusních lóží. Mají tam pití, jídlo, dokonce i uprostřed léta *led*, polstrované židle, elektrické lampy a další přepych, jaký si já nikdy nevyzkouším. Stříbrným je to přitom úplně fuk a pořád si jenom stěžují na „příšerné podmínky“. Já bych jim ukázala příšerné podmínky, kdybych k tomu měla příležitost. My máme jenom tvrdé lavice a pár poškrábaných přesvícených obrazovek, jejichž reproduktory řvou tak, že se to skoro nedá vydržet.

„Vsadím se s tebou o denní plat, že to dneska zas bude nějaký lamželezo,“ řekl Kilorn a odhodil ohryzek na zem.

„Já se nesázím,“ okřikla jsem ho. Spousta Rudých sází své mzdy na souboje v naději, že něco málo vyhrají a snáz přežijí další týden. Já ale ne, dokonce ani s Kilornem ne. To už je snazší bookmakerovi peněženku ukrást, než z ní něco vyhrát. „Neměl bys tak mrhat penězi.“

„Když se trefím, žádné mrhání to nebude. *Vždycky* zvítězí nějaký lamželezo.“

Lamželeza většinou vyplní minimálně polovinu programu. Díky svým schopnostem se v aréně vyjímají lépe než většina Stříbrných. Jako by si v tom libovali, využívají své nadlidské síly a pohazují si s ostatními bojovníky jako s hadrovými panenkami.

„A co jeho protivník?“ nadhodila jsem a zamyslela se nad Stříbrnými, kteří by se mohli objevit. Telkáči, agilové, nymfové, kytkáři, tuháči. Na všechny je strašná podívaná.

„To nevím. Snad někdo pořádný. Rád se trochu pobavím.“

Kilorn a já máme na první pátky trochu odlišný názor. Já si třeba pohled na dva bojovníky, kteří se spolu rvou, nijak neužívám. Kilorn to ale miluje. *Jen at se zabijou, říkává, nejsou to naši lidé.*

Nechápe, o čem ty zápasy jsou. Není to jenom bezmyslenkovitá zábava, která má Rudé trochu povzbudit v jejich vyčerpávající práci. Je v nich chladný kalkul, poselství. V arénách mohou bojovat jen Stříbrní, protože jen Stříbrní dokážou v aréně *přežít*. Bojují, aby nám ukázali svou sílu a moc. *Vy pro nás nejste žádní soupeři. My jsme vám nadřazení. My jsme bohové.* To je poselství každé nadlidské rány, která tam padne.

A mají naprostou pravdu. Minulý měsíc jsem viděla souboj mezi agilem a telkáčem. Ačkoli se agil dokáže pohybovat rychleji než mrknutí oka, telkáč ho odrovnal. Jen silou vůle ho zvedl ze země. Agil se začal dusit, myslím, že telkáč ho nějak neviditelně škrtil. Když agilovi zmodrál obličej, zápas byl ukončen. Kilorn jásal. Vsadil na telkáče.

„Dámy a pánové, Stříbrní a Rudí, vítejte na srpnových prvopátečních zápasech.“ Moderátorův hlas se nesl ozvěnou mezi zdmi arény. Jako obvykle zněl znuděně, ale není se čemu divit.

Kdysi se první pátky nenesly v duchu soubojů, ale poprav. Vězni a nepřátelé státu bývali převezeni do hlavního města Archeonu, kde je před davem Stříbrných popravili. Stříbrným se to asi líbilo, a tak se začaly pořádat souboje. Ne pro zabíjení, ale pro zábavu. Slavnosti se pak rozšířily do dalších měst, do dalších arén a k širšímu publiku. Nakonec byla účast povolena i Rudým, byť zůstali odkázáni jenom na levná místa. Netrvalo dlouho a Stříbrní vybudovali arény všude, dokonce i ve vesnicích, jako jsou Piloty, a z někdejší odměny se stala povinnost. Můj bratr Shade tvrdí, že je tomu tak proto, že ve městech s arénami došlo k výraznému poklesu zločinnosti Rudých, aktivity odboje, a do-

konce i ojedinělých případů vzpoury. Dnes už Stříbrní k udržení pořádku nepotřebují popravu, legie ani strážce. Dva zápasníci nás vyděsí stejně tak dobře.

Tentokrát se na to oba moc těšili. První, který vystoupil na bílý písek, byl představen jako Cantos Carros. Stříbrný z Přístavní zátoky na východě. Na obrazovkách vzplál jasný obraz válečníka, nebylo ani třeba říkat, že jde o lamželeza. Paže měl jako kmeny stromů, šlachovité a žilnaté, div že mu na nich nepraskla kůže. Jeho úsměv odhalil, že má všechny zuby vyražené nebo zlomené. Možná se jako malý kluk dostal do křížku se zubním kartáčkem.

Kilorn se rozkřičel a ostatní vesničané se k němu přidali. Jeden ze strážců po těch nejhlasitějších za odměnu hodil bochník chleba. Jiný zase podal ječícímu dítěti kousek jasně žlutého papíru. Příděl elektřiny navíc. To vše jen proto, abychom jásali, abychom křičeli, abychom se museli dívat, i když nechceme.

„Správně, jen ať vás slyší!“ zahučel moderátor s nuceným nadšením. „A tady máme jeho vyzyvatele přímo z hlavního města, Samsona Meranduse.“

Druhý bojovník vypadal vedle té hory svalů v lidské podobě jako věchýtek. Modré ocelové brnění měl ale dokonale vyleštěné, bez jediné šmouhy. Nejspíš to byl nějaký druhorozený syn druhorozeného syna, který si chtěl v aréně vydobýt aspoň trochu slávy. Přestože by měl být vyděšený, tvářil se nezvykle klidně.

Jeho příjmení mi znělo povědomě, na tom ale není nic neobvyklého. Spousta Stříbrných pochází z věhlasných rodů, které mají desítky členů. Vládoucí rodinou v našem regionu, Velkém údolí, je rod Welleů. Guvernéra Welleho jsem ale za celý svůj život ani jedinkrát neviděla. Nejezdí sem víc než jednou dvakrát do roka. A ani tehdy se *v žádném případě* nesníží k tomu, aby navštívil Rudou vesnici, jako je ta moje. Jednou jsem zahlédla jeho říční loď, vznešené plavidlo se zeleno-zlatými vlajkami. Je to kytkář, a když proplouval okolo, všechny stromy

na nábřeží vykvetly a ze země začaly rašit květiny. Zdálo se mi to krásné, dokud jeden ze starších kluků nezačal po jeho lodi házet kameny. I když neškodně žbluňkly do vody, toho kluka stejně dali na pranýř.

„Určitě to bude taky lamželezo.“

Kilorn si drobného bojovníka podmračeně prohlédl. „Jak můžeš vědět, jaké má Samson schopnosti?“

„Koho to zajímá, stejně prohraje,“ odfrkla jsem a pohodlně se uvelebila.

Arénou se rozezněl obvyklý signál. Mnozí nedočkavě vyskočili na nohy, já ale zůstala v tichém protestu sedět. Sice jsem vypadala klidně, v mém nitru ale všechno vřelo. Vztekem a žárlivostí. *My jsme bohové*, znělo mi v hlavě.

„Bojovníci, připravte se.“

Oba se zabořili patami do písku na protilehlých stranách arény. Při soubojích se nesmí používat střelné zbraně, a tak Cantos vytáhl krátký široký meč. Pochybovala jsem, že ho bude potřebovat. Samson žádnou zbraň neměl, jen mu zacukaly prsty.

Arénou se neslo tiché elektrizující hučení. *Tuhle část nesnáším*. Ten pulzující zvuk mi vždycky projíždí zuby i kostmi, až dostávám strach, že mi v těle něco křupne. Utichl až s hlaholivým odbytím zvonu. *Už to začíná*, oddechla jsem si.

Hned od začátku to byla krvavá lázeň. Cantos vyrazil jako býk, až mu zpod nohou létal písek. Samson se mu pokusil vyhnout, jenže lamželezo byl rychlý. Chytil protivníka za nohu a mrštil s ním přes celou arénu, jako by to byl jen pytel peří. Když Samson narazil do betonové zdi, jeho bolestný výkřik nebyl přes jásot diváků slyšet, měl ho ale vepsaný ve tváři. Než se vůbec stihl vyhrabat na nohy, Cantos k němu přiskočil a zvedl ho do vzduchu. Samson dopadl na zem s praskáním lámaných kostí, přesto se mu nějak podařilo vstát.

„Copak je to boxovací panák?“ smál se Kilorn. „Jen mu dej, Cantosi!“

Kilorna nezajímá extra porce chleba, ani pár minut elektřiny navíc. On se skutečně touží dívat, jak se krev, *stříbrná* krev, vsakuje do pís-ku. Nezáleží na tom, že ta krev představuje všechno, čím my nejsme ani být nemůžeme, všechno, co *chceme*. Prostě ji potřebuje vidět a pře-svědčit sám sebe, že jsou to opravdu jenom lidé, že mohou být zraněni a poraženi. Já si o tom myslím své. Jejich krev je hrozbou, varováním, příslibem. *Nejsme si rovni a nikdy nebudeme.*

Cantos ho nezklamal. Dokonce i nahoře v lóžích viděli tu měňa-vou metalickou tekutinu, která Samsonovi tekla z úst jako řeka, v níž se letní slunce odráželo jako v tekutém zrcadle.

To je ten pravý rozdíl mezi Stříbrnými a Rudými. Barva naší krve. Tento nepodstatný rozdíl je nějak činí silnějšími, chytřejšími, *lepšími*, než jsme my.

Samson si odplívl a arénou prolétly kapky stříbrné krve. Cantos stojící deset metrů od svého protivníka sevřel svůj meč ještě pevněji, připraven Samsona zneškodnit a ukončit to.

„Ubožák,“ zamumlala jsem. Zdálo se, že Kilorn měl pravdu. *Jenom boxovací panák.*

Cantos se rozběhl, meč vysoko nad hlavou, v očích oheň. Ale na-jednou jako by uprostřed pohybu zkameněl, až mu zapraskalo brně-ní. Krvácející bojovník na něj ukazoval ze středu arény a sledoval ho mrazivým pohledem.

Samson jen kmital prsty a Cantos jeho pohyby poslušně následoval. Spadla mu čelist, jako by se najednou zbláznil. *Jako by přišel o rozum.*

Nemohla jsem věřit svým očím.

Arénou se rozhostilo hrobové ticho, všichni jen zírali a nechápali, co se děje. Dokonce i Kilorn oněměl.

„Zaříkávač,“ vydechla jsem nahlas.

Ještě nikdy předtím jsem v aréně žádného neviděla. A pochybu-ji, že někdo jiný ano. Zaříkávači jsou výjimeční, nebezpeční a mocní, dokonce i mezi Stříbrnými, dokonce i v hlavním městě. Koluji o nich

různé zvěsti, v jedné věci se ale všechny shodují. Dokážou se člověku dostat do hlavy, číst mu myšlenky a *ovládnout jeho mysl*. A přesně to dělal i Samson. Pronikl Cantosovi pod brnění i pod kůži až do mozku, kde se jeho soupeř nemohl bránit.

Cantos zvedl meč. Třásl se mu ruce, jak se snažil vzdorovat Samsonově moci. Ale ačkoli byl silný, nepřítele přímo ve své mysli porazit neuměl.

Samson naposledy pohnul prsty a arénou se rozstříkla stříbrná krev. Cantos si zabodl meč skrz brnění přímo do břicha. Ten děsivý zvuk kovu projíždějícího masem jsem slyšela až nahoře na lavici.

Jak se Cantosovi z rány řinula krev, celá aréna jen lapala po dechu. Tolik krve jsme tu ještě neviděli.

Vtom se rozsvítla modrá světla, která arénu zaplavila přízračnou září. Znamení pro konec zápasu. Stříbrní ranhojiči se ihned rozběhli směrem k ležícímu Cantosovi. Stříbrní tu nemají umírat. Mají udatně bojovat, předvést své dovednosti a pořádnou podívanou, ale ne *umřít*. Nakonec, nejsou přece Rudí.

Strážci jednali rychleji, než kdy předtím. Bylo mezi nimi několik agilů, kteří kmitali sem a tam jako vítr, aby všechny vyvedli ven. Nechtěli, abychom byli při tom, kdyby Cantos umřel. Samson mezitím kráčel k východu jako titán. Očima zabloudiv ke Cantosovu tělu. Čekala jsem, že se zatváří omluvně. Jeho tvář ale zůstala prázdná, bez emocí, tak chladná. Ten zápas pro něj nic neznamenal. *My* pro něj nic neznamenali.

Ve škole jsme se učili o tom, co bylo před naším světem. O andělech a bozích, kteří žili na nebesích, odkud vládli zemi laskavou a milující rukou. Někdo tvrdí, že to jsou jenom pohádky, já jim ale nevěřím.

Bohové nám vládnou dál. Jenomže sestoupili z nebes a už nejsou laskaví.